

Nr 49.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner med förslag till förordning angående skatterestitution vid sparande åren 1952 och 1953.

I de inom riksdagen väckta, till bevillningsutskottet hänvisade likalydande motionerna I:101 av herr *Lindblom* m. fl. och II:133 av herr *Sjölin* m. fl. har hemställts, att riksdagen måtte antaga följande

”Förslag

till

förordning angående skatterestitution vid sparande åren 1952 och 1953.

1 §.

Skattskyldig fysisk person, som under beskattningsår, för vilket taxering av beskattningsnämnd i första instans verkställes år 1953 och 1954, gör insättning av sin inkomst under året å sparkonto, skall under de förutsättningar, som i denna förordning stadgas, erhålla restitution av honom på grund av nämnda taxeringar påförd statlig och kommunal inkomstskatt med belopp motsvarande 20 procent å det under respektive år insatta beloppet (*sparbeloppet*), dock för vardera året å högst 2 000 kronor för varje skattskyldig eller, vid sambeskattnig, för båda makarna tillsammans.

2 §.

Till ledning för bestämmande av det skattebelopp, som skall restitueras, skall skattskyldig vid självdeklaration foga bestyrkt uppgift om det sparbelopp, som han insatt å sparkonto under beskattningsåret, samt en på heder och samvete avgiven försäkran att nämnda belopp sparats av inkomst under beskattningsåret.

3 §.

Restitution, varom i denna förordning stadgas, prövas av vederbörande taxeringsnämnd i samband med fastställandet av skattskyldigs taxering. Beslut om restitution skall tillställas skattskyldig.

4 §.

Ovannämnda skatterestitution skall i första hand avse statlig inkomstskatt och i andra hand kommunal inkomstskatt. Därest kommunal inkomstskatt måst tagas i anspråk för restitution skall vederbörande kommun likväl äga av statsverket uppbära hela beloppet av den skatt, som kommunen eljest varit berättigad uppbära.

5 §.

Det belopp, som skattskyldig enligt första paragrafen erhåller som skatterestitution, skall vara fritaget från statlig och kommunal inkomstskatt.

6 §.

För att skattskyldig skall komma i åtnjutande av i första paragrafen angiven skatterestitution, skall sparbeloppet inestå å sparkonto till utgången av år 1956 i vad avser sparande under år 1952 och till utgången av år 1957 i vad avser sparande under år 1953.

Uttages på sparkonto insatt belopp tidigare än vad här stadgats, skall skatterestitutionen i motsvarande grad minskas.

7 §.

Sparkonto må kunna uppläggas i sparbank, postsparbank, affärsbank eller kreditkassa, så ock i riksgäldskontoret, därest sparmedlen äro avsedda företrädesvis för inköp av premieobligationer eller andra svenska statens obligationer.

Med insättning å sparkonto likställes erläggande av premie för under åren 1952 och 1953 nytagen eller utökad kapitalförsäkring, vilken äges av den skattskyldige eller, i förekommande fall, hans make eller omyndiga barn, dock ej till den del premie berättigar till avdrag, varom förmäles i 46 § 2 mom. kommunalskattelagen. Å sparkonto upplupen ränta räknas som insättning.

8 §.

Skulle vid utgången av år 1956 respektive 1957 penningvärdet ha sjunkit och socialstyrelsens levnadskostnadsindex till följd härav stigit med minst 10 procent i förhållande till det index, som fastställts för det kvartal, då insättning skedde, skall sparkontot av statsmedel tillgodoföras ett belopp motsvarande stegringen av levnadskostnadsindex under den tid sparbeloppet varit insatt å kontot.

9 §.

Beträffande underrättelse om avvikelse från självdeklaration och besvär över beskattningsnämnds beslut enligt denna förordning skola bestämmel-

serna i taxeringsförordningen i tillämpliga delar gälla, dock att besvär över utslag i kammarrätten icke må anföras.

10 §.

Kungl. Maj:t äger utfärda för tillämpning av denna förordning erforderliga föreskrifter.

Denna förordning träder i kraft den 1952.»

Beträffande motiveringen för det i motionerna framställda yrkandet får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionen II: 133.

Anmärkas må, att i de vid innevarande års riksdag väckta motionerna I: 217 av herr Ewerlöf m. fl. och II: 289 av herr Hjalmarson m. fl. framstälts förslag om gottgörelse av statsmedel för visst sparande. Dessa motioner ha hänvisats till bankoutskottet.

Spörsmålet om främjande av det enskilda sparandet har varit föremål för uppmärksamhet vid 1947, 1948, 1949 och 1951 års riksdagar.

Rörande behandlingen av frågan vid 1947, 1948 och 1949 års riksdagar tillåter sig utskottet hänvisa till bevillningsutskottets betänkanden nr 46/1947, nr 49/1948 och nr 29/1949.

Vid 1951 års riksdags vårsession hemställdes i de likalydande motionerna I: 90 och II: 120 om utredning, huruvida och på vilket sätt det vore möjligt att bevilja löntagare lindring vid beskattning av den merinkomst, som härflyter från övertidsarbete, samt i de likalydande motionerna I: 91 och II: 117 om utredning rörande befrielse från skatteplikt för vissa inkomster av sparmedel, varvid närmast avsågs i bank placera kapital. Dessa motioner, vilka hänvisades till bevillningsutskottet, upptogs — jämte vissa andra motioner — till behandling i betänkande nr 43.

Härjämte behandlades frågan om möjligheten att genom särskilda åtgärder främja sparandet av 1951 års bankoutskott (utlåtande nr 12) i anledning av motionsvis framställda yrkanden (motionerna I: 186 och II: 284 samt I: 297 och II: 367).

I förenämnda betänkande nr 43 anförde 1951 års bevillningsutskott att riksdagen på hemställan av bankoutskottet i utlåtande nr 12 beslutat att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte taga under övervägande möjligheterna att genomföra åtgärder för uppmuntran av det frivilliga och enskilda sparandet samt om möjligt till samma års höstsession

framlägga förslag i ämnet. Bevillningsutskottet förutsatte därför, att vid den av riksdagen begärda utredningen även de i motionerna I:90 och II:120 samt I: 91 och II: 117 framförda förslagen bleve omprövade. På hemställan av bevillningsutskottet lämnade riksdagen de sistnämnda motionerna utan åtgärd.

I anledning av riksdagens på hemställan av bankoutskottet gjorda anhållan utarbetades inom finansdepartementet av expeditionschefen H. Klacken-berg en *PM med utredning och förslag rörande skattepremiering av frivilligt sparande under år 1952*.

Beträffande huvudlinjerna i utredningsmannens förslag må här i korthet nämnas följande. Enligt förslaget skulle skattskyldig med preliminär A-skatt som under år 1952 av sin lön lät verkställa insättning å skattespar-konto, under vissa förutsättningar erhålla nedsättning av inkomstskatten med 20 procent å sparbeloppet, dock å högst 1 000 kronor. Skattenedsätt-ningen skulle preliminärt komma den skattskyldige till godo genom att käll-skatten minskades med 20 procent av sparbeloppet. För att den skattskyl-dige slutligt skulle få åtnjuta skattenedsättningen skulle sparbeloppet inne-stå å skattesparkonto till utgången av år 1956.

I proposition nr 220 till 1951 års riksdags höstsession med förslag till för-ordning om särskild avgift vid vissa investeringar m. m. (investeringsavgift) anförde departementschefen — efter att ha redogjort för innebörden i utred-ningsmannens ovannämnda förslag — att man vid remissbehandlingen all-mänt ställt sig tveksam till och i åtskilliga fall avstyrkt ett genomförande av förslaget, därvid särskilt betonats de administrativa olägenheter som vore förbundna med den erforderliga kontrollen av att skattepremieringen skulle komma nysparandet till godo. Med hänsyn till den kritik som anförts mot promemoriaförslaget hade departementschefen ansett ärendet böra bliva föremål för fortsatta överväganden.

I de i anledning av nyssnämnda proposition nr 220 väckta likalydande motionerna I: 528 (av herr Petrén m. fl.) och II: 674 (av herr Ohlin m. fl.) hemställdes bl. a. att riksdagen måtte antaga en lag om skatterestitution genom sparinstitutet för nysparande under åren 1952 och 1953, till vilken lag motionärerna uppdragit riktlinjer i viss anslutning till nyssnämnda inom finansdepartementet utarbetade förslag. Propositionen samt bl. a. ovan-nämnda motioner hänvisades till bevillningsutskottet, vid vars behandling av ärendet herr Petrén m. fl. framlade ett författningsförslag, benämnt förslag till förordning angående skatterestitution vid sparande åren 1952 och 1953.

I sitt betänkande nr 65 erinrade bevillningsutskottet om de invändningar, som bl. a. ur administrativ synpunkt riktats mot departementsförslaget om skattepremiering av sparandet. Utskottet anförde vidare, att då frågan vore föremål för Kungl. Maj:ts fortsatta prövning och en redovisning för ställ-

ningstagandet till densamma under alla förhållanden torde vara att emotse, utskottet icke kunde biträda motionärernas förslag att förordna omedelbara lagstiftningsåtgärder på grundval av det i motionerna framlagda förslaget i ämnet. Utskottet uttalade tillika, att det icke syntes utskottet tillrådligt att ett författningsförslag rörande en så komplicerad fråga som den i motionerna behandlade lades till grund för lagstiftning utan föregående departementsbehandling.

I de nu förevarande motionerna har inledningsvis erinrats om vad under de sista fem åren förekommit när det gällde åtgärder för att befrämja det enskilda frivilliga sparandet, varefter motionärerna framhållit, att i årets statsverksproposition icke lämnats bestämt besked om att ett förslag i ämnet vore att vänta. Motionärerna ansåge det därför nödvändigt att åter motionera om sparfrämjande åtgärder, detta så mycket mera som Folkrörelsernas sparkampanj icke alls givit det resultat man hoppats på. Folkrörelsernas sparkampanj hade startat 1947. Genom dess arbetsutskott hade dess verksamhet slutredovisats i en berättelse av mars 1951. Därav framginge, att kampanjen kostat staten ca 3,5 miljoner kronor. Tyvärr hade dessa dryga propagandakostnader icke avsatt något mera påtagligt resultat. Några bestämda siffror som belyste resultatet hade sparkampanjens ledning inte kunnat ge. Den hänvisade endast till det totala insättningsöverskottet å olika bankers sparkassekonton enligt en i motionen intagen tabell, varav framginge, att det totala insättningsöverskottet 1947 endast varit hälften så stort som 1945, att det sedan stigit så att det 1949 varit ungefär 90 procent av överskottet 1945. År 1950 hade insättningsöverskottet sjunkit synnerligen kraftigt, nämligen till 257 miljoner kronor, det minsta beloppet under hela sexårsperioden, 41 miljoner kronor mindre än när sparkampanjen startade. Folkrörelsernas sparkampanj hade upphört med sin verksamhet den 30 juni 1951.

Lönsparandet fortsatte emellertid under ledning av sparinstitutet, men det verkade som om även denna speciella sparform skulle ge dåligt utbyte. De lotterivinster, som riksdagen anslagit medel till och som skulle stimulera till lönsparande, syntes inte ha fått avsedd effekt.

Motionärerna vidhölle den uppfattning, som folkpartiet givit uttryck åt i sina motioner I: 528 och II: 674 till 1951 års höstriksdag, nämligen att det vore nödvändigt stimulera sparandet. De avvägningsproblem, som närmast reste sig vid bedömningen av ett förslag att stimulera sparande, vore följande. För det första borde en effektiv stimulans eftersträvas. Frågan om effektivitet måste förenas med kravet på enkelhet i uppbyggnaden samtidigt som missbruk i görligaste mån borde undvikas. Motionärerna ville framlägga följande förslag, som i enlighet med Svenska försäkringsbolagens riksförbund skulle kunna kallas skatterestitution genom sparinstitutet.

»1. Spararen får rätt att i nedan närmare preciserade sparinstitut insätta belopp. Spararna skola erhålla sin premie i form av skatterestitution. Det

är sålunda att märka, att de svårigheter, som lätt uppstå, om premien skall utgå i form av avdrag vid källskattebetalningen, här icke behöva förekomma.

Arbetsgivarens medverkan vid denna sparmetod blir frivillig. De arbetsgivare, som kunna lämna sin medverkan, komma antagligen att göra det, men något tvång behöver icke föreligga.

En annan fördel är att premieringen kan äga rum icke blott av dem som erlægga A-skatt utan även av dem som erlægga B-skatt.

Den sparande kan ha skattesparkonto i flera sparinstitut, vilket han kanske normalt har. Detta är också värdefullt, om vederbörande byter arbetsgivare under året.

2. Premieringen bör utgå med 20 procent av det sparade beloppet. Det maximibelopp, på vilket premiering skall utgå, bör dessutom vara högre än enligt det Klackenbergska förslaget. Vi föreslå en höjning från 1 000 kronor till 2 000 kronor. Dessutom föreslå vi, att kravet på botten sparande utgår.

3. I enlighet med konjunkturinstitutet föreslå vi, att det sparade beloppet liksom sparpremien försäkras mot penningvärdeförsämringar. Försäkringen bör anknytas till socialstyrelsens levnadskostnadsindex. För varje tioprocentig stegring av index i förhållande till det kvartal, under vilket en sparinsättning gjorts, skall 10 procent å sparbeloppet och sparpremien tillföras sparkontot genom statsmedel. Sparinstitutet notifierar vederbörande myndighet, när rätt till penningvärdeförsäkring föreligger. Myndigheten utställer anvisning å beloppet. Beloppet utbetalas omedelbart till respektive spar-konto via sparinstitutet.

4. Sparmedel, som insätts i banker, sparklubbar, livförsäkringsbolag, kreditkassor samt riksgäldskontoret, skola premieras. I vad det avser sparande i livförsäkringsbolag skall detta gälla belopp, som icke äro avdragsgilla vid självdeklaration.

Frågan om amortering av studieskulder, egnahemslån och andra dylika skulder är svårlöst, och då det här endast är fråga om ett experiment av kortvarig natur, ha vi avstått från att här framlägga förslag i berörda frågor. Vi förorda att Kungl. Maj:t prövar möjligheterna att framlägga förslag i dessa avseenden.

5. Att pröva ifrågavarande sparförslag endast under ett år torde icke giva tillräcklig ledning till bedömande av dess effektivitet. Vi föreslå därför, att skattesparkonton skola få uppläggas för både 1952 och 1953.

6. Belopp, som insatts å skattesparkonto under 1952 respektive 1953 skola innestå till utgången av år 1956 respektive 1957 för att premieringen i dess helhet skall tillgodogöras spararen.

7. Sparbeloppen skola kunna uttagas tidigare än i föregående moment säges utan att behovet härav behöver styrkas. Skatterestitutionen skall minskas i proportion till den tid, som återstår till utgången av år 1956 respektive 1957 beroende på om beloppet insatts 1952 eller 1953.

8. Spararen har att i bilaga till sin självdeklaration år 1953 respektive 1954 uppgge de sparposter, för vilka restitution yrkas. Sparinstitutet skola kontrollera, att behållningen på kontot icke vid någon tidpunkt under de ifrågavarande åren understigit sparpostens belopp.

Med detta förslag vinnes fördelen att ränta kan i förekommande fall komma att omedelbart utgå å det insatta sparbeloppet. De av utredningsmannen anförda komplikationerna beträffande olika räntesatser lösas av sig själva. Varje sparinstitution får tillämpa sina räntesatser.

9. Sparare, som önskar restitution av slullig skatt på grund av att han gjort avsättning till sparkonto, skall lämna en särskild bilaga (yrkande om skatterestitution) till sina allmänna självdeklarationer år 1953 och 1954. I bilagan skall uppgivas sparinstitutets (-institutens) namn och eventuellt identifikationsnummer samt under respektive år nysparat belopp, för vilket restitution yrkas. Taxeringsmyndigheterna pröva på det sätt utredningsmannen föreslagit hur stor restitution av inkomstskatt som kan medgivas. Restitutionsbevis skall tillställas den skattskyldige, varå anges restitutionsbeloppets storlek. Restitutionsbeviset företes sedan efter utgången av år 1956 respektive år 1957 hos vederbörande sparinstitut, som då endast har att utbetala beloppet.»

Utskottet. Såsom framgår av den ovan lämnade redogörelsen har frågan om åtgärder till främjande av det enskilda och frivilliga sparandet under de senare åren varit föremål för åtskillig uppmärksamhet från riksdagens sida i anledning av inom riksdagen väckta motioner. Här må blott erinras om att 1951 års riksdag på hemställan av bankoutskottet i utlåtande nr 12 beslöt att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville taga under övervägande möjligheterna att genomföra åtgärder för uppmuntran av det frivilliga och enskilda sparandet och för riksdagen — om möjligt redan till 1951 års riksdags höstsession — framlägga de förslag, vartill dessa överväganden kunde föranleda (skr. nr 209/1951).

I anledning härav utarbetades inom finansdepartementet av en särskilt tillkallad utredningsman en *P. M. med utredning och förslag rörande skattepremiering av frivilligt sparande under år 1952*. Något förslag i ämnet förelades emellertid icke 1951 års höstriksdag. Anledningen härtill var, att man vid remissbehandlingen allmänt ställt sig tveksam till och i åtskilliga fall avstyrkt ett genomförande av förslaget, därvid särskilt betonats de administrativa olägenheter som vore förbundna med den erforderliga kontrollen av att skattepremieringen skulle komma nysparandet till godo.

Med beaktande av den mot förenämnda promemoria riktade kritiken har, enligt vad utskottet inhämtat, frågan varit föremål för ytterligare överväganden inom finansdepartementet.

Utskottet vill vidare erinra om att i anledning av den till 1951 års höstriksdag avlämnade propositionen nr 220 med förslag till förordning om investeringsavgift motioner väcktes med förslag till åtgärder att befrämja sparandet, vilka motioner — sedermera kompletterade med författningsförslag i ämnet — togo sikte på skatterestitution genom sparinstitutet för nysparande under åren 1952 och 1953. Motionerna föranledde icke någon riksdagens åtgärd. Av 1951 års bevillningsutskott, till vilket motionerna hänvisats, uttalades i dess av riksdagen godkända betänkande nr 65 bl. a. att det icke syntes utskottet tillrådligt att ett författningsförslag rörande en så komplicerad fråga som den i motionerna behandlade lades till grund för lagstiftning utan föregående departementsbehandling.

Vid innevarande års riksdag har i de likalydande motionerna I: 217 (av

herr Ewerlöf m. fl.) och II: 289 (av herr Hjalmarson m. fl.), vilka motioner hänvisats till bankoutskottet, hemställts att riksdagen måtte antaga ett *förslag till sparförordning*, som bygger på kontantpremiering av enskilt sparande. Motionerna ha av bankoutskottet behandlats i dess utlåtande nr 25, vari utskottet framhåller, att det genom de i ämnet verkställda utredningarna måste anses ha klargjorts, att tveksamhet måste råda om huruvida man genom ett sparpremieringssystem verkligen kan uppnå en sparandökning, som är tillräckligt kraftig för att åtgärden skall kunna rationellt motiveras och att det i varje fall icke är möjligt att prestera förhandsbevis härför. Bankoutskottet konstaterar att en tydlig tendens till ökat sparande hos allmänheten kunnat förmärkas under senare tid, och att mot bakgrunden av den antydda utvecklingen behovet av särskilda sparstimulerande åtgärder torde te sig mindre än vad fallet var i det ekonomiska läge som rådde för omkring ett år sedan, då riksdagen avlät sin skrivelse till Kungl. Maj:t i förevarande ämne. Mot bakgrunden av den ingående belysning som frågan fått genom de verkställda utredningarna ansåge sig bankoutskottet icke kunna tillstyrka bifall till motionärernas förslag och utskottet hade heller icke ansett förutsättningar föreligga för att i anledning av motionerna utarbeta och för riksdagen framlägga något modifierat förslag till premiering av det enskilda sparandet. I enlighet härmed har bankoutskottet avstyrkt motionerna I: 217 och II: 289.

I de nu föreliggande likalydande motionerna I: 101 (av herr Lindblom m. fl.) och II: 133 (av herr Sjölin m. fl.) har hemställts, att riksdagen måtte antaga ett av motionärerna framlagt förslag till förordning angående skatte-
restitution vid sparande åren 1952 och 1953. Förslaget är i huvudsak överensstämmande med det förslag till skattepremiering av sparandet, som framfördes i de ovan avsedda motionerna i anledning av den till 1951 års höst-
riksdag avlåtna propositionen nr 220 med förslag till förordning om investeringsavgift.

Av vad här ovan anförts framgår, att såväl inom riksdagen som av Kungl. Maj:t gjorts aktningvärda försök i syfte att ernå en effektiv stimulans till ökat sparande. Det betydande arbete och intresse, som från olika håll nedlagts på denna fråga, är givetvis ett uttryck för en allmänt omfattad insikt om betydelsen för landets ekonomi av ett ökat sparande. De framkomna förslagen, som i stort sett gå ut på att sparandet skulle premieras genom kontantbidrag från staten eller genom lättnad i beskattningen, ha emellertid hittills icke lett till några lagstiftningsåtgärder. Det förefintliga utredningsmaterialet synes dock utgöra ett värdefullt bidrag till skapande av större klarhet kring de aktualiserade åtgärderna med syfte att främja ett ökat sparande.

Vad angår det nu föreliggande förslaget till skattepremiering av sparande har öfrensamma utformats i viss anslutning till det förslag, som innefattas i

den ovannämnda utredningspromemorian rörande skattepremiering av sparande, ävensom till synpunkter som anförts i remissyttranden över nämnda promemoria. På föreliggande utredningsmaterial grundade förslag ha icke kunnat bringas i det skick att de ansetts böra genom proposition föreläggas riksdagen. Därjämte har innevarande års bankoutskott avstyrkt väckta motioner om kontantpremiering av sparande. Utskottet anser sig icke heller kunna tillstyrka det i motionerna framförda förslaget.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,
att de likalydande motionerna I: 101 av herr Lindblom m. fl. och II: 133 av herr Sjölin m. fl. med förslag till förordning angående skatterestitution vid sparande åren 1952 och 1953 icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 13 maj 1952.

På bevillningsutskottets vägnar:

FILIP KRISTENSSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjödahl, Heüman, Franzon, Gustaf Elofsson, Petrén, Velander, Falk, Ramberg, Niklasson* och Wehtje; samt
från andra kammaren: herrar Kristensson i Osby, Björklund, Jonsson i Skedsbygd, Orgård, Sundström, Hagberg i Malmö, Sjölin, Strandh*, Kärrlander och Henriksson.

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.

Reservationer:

I) av herrar *Kristensson* i Osby, *Petrén*, *Sjölin* och *Strandh*, vilka ansett att utskottets yttrande och hemställan bort ha följande lydelse:

»Såsom framgår — — — (= utskottet sid. 7 rad 12 uppifrån — sid. 8 rad 15 nedifrån) — — — om investeringsavgift.

Av vad här ovan anförts framgår, att vid upprepade tillfällen initiativ tagits inom riksdagen till förslag om sparfrämjande åtgärder. Inom finansdepartementet har även genom en särskild utredningsman utarbetats ett förslag om skattepremiering av frivilligt sparande under 1952, ett förslag som dock ännu icke föranlett positiva åtgärder från Kungl. Maj:ts sida.

När utskottet vid föregående riksdagar avstyrkt motionsvis väckta förslag om sparfrämjande åtgärder, har det skett med uttrycklig motivering, att

utskottet förväntade, att Kungl. Maj:t inom snar framtid skulle inkomma med förslag härom till riksdagen. Utskottet måste med beklagande konstatera, att dessa förväntningar icke infriats.

Då utskottet anser det vara av grundläggande samhällsekonomisk betydelse att det enskilda sparandet främjas, vill utskottet nu tillstyrka, att riksdagen för sin del antager det författningsförslag om skatterestitution vid sparande åren 1952 och 1953, som framlagts i de likalydande motionerna I: 101 och II: 133, och som i väsentliga delar bygger på det inom finansdepartementet utarbetade förslaget. Departementsförslaget har härvid omarbetats för att vinna större enkelhet och för att minska riskerna för missbruk. Det av utskottet här förordade förslaget bör kunna ge den enskilde ett incitament till ökat sparande. I detta hänseende fyller det sålunda det av utskottet år 1948 angivna villkoret, »att begagnandet av den anvisade sparformen för den enskilde klart framstår som en fördel för honom själv».

Frågan om hur man i en lagstiftning av denna natur skall infoga det sparande, som sker genom amortering av studieskulder, egnahemslån och liknande skulder, har icke kunnat lösas nu. Utskottet förutsätter, att Kungl. Maj:t prövar möjligheterna att komplettera lagstiftningen i dessa avseenden.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte, med bifall till de likalydande motionerna I: 101 av herr Lindblom m. fl. och II: 133 av herr Sjölin m. fl., för sin del antaga följande

Förslag

till

förordning angående skatterestitution vid sparande åren 1952 och 1953.

1 §.

Skattskyldig fysisk person, som under beskattningsår, för vilket taxering av beskattningsnämnd i första instans verkställes år 1953 och 1954, gör insättning av sin inkomst under året å sparkonto, skall under de förutsättningar, som i denna förordning stadgas, erhålla restitution av honom på grund av nämnda taxeringar påförd statlig och kommunal inkomstskatt med belopp motsvarande 20 procent å det under respektive år insatta beloppet (*sparbeloppet*), dock för vardera året å högst 2 000 kronor för varje skattskyldig eller, vid sambeskattning, för båda makarna tillsammans.

2 §.

Till ledning för bestämmande av det skattebelopp, som skall restitueras, skall skattskyldig vid självdeklaration foga bestyrkt uppgift om det sparbelopp, som han insatt å sparkonto under beskattningsåret, samt en på heder

och samvete avgiven försäkran att nämnda belopp sparats av inkomst under beskattningsåret.

3 §.

Restitution, varom i denna förordning stadgas, prövas av vederbörande taxeringsnämnd i samband med fastställandet av skattskyldigs taxering. Beslut om restitution skall tillställas skattskyldig.

4 §.

Ovannämnda skatterestitution skall i första hand avse statlig inkomstskatt och i andra hand kommunal inkomstskatt. Därest kommunal inkomstskatt måst tagas i anspråk för restitution skall vederbörande kommun likväl äga av statsverket uppbära hela beloppet av den skatt, som kommunen eljest varit berättigad uppbära.

5 §.

Det belopp, som skattskyldig enligt första paragrafen erhåller som skatterestitution, skall vara fritaget från statlig och kommunal inkomstskatt.

6 §.

För att skattskyldig skall komma i åtnjutande av i första paragrafen angiven skatterestitution, skall sparbeloppet inestå å sparkonto till utgången av år 1956 i vad avser sparande under år 1952 och till utgången av år 1957 i vad avser sparande under år 1953.

Uttages på sparkonto insatt belopp tidigare än vad här stadgats, skall skatterestitutionen i motsvarande grad minskas.

7 §.

Sparkonto må kunna uppläggas i sparbank, postsparbank, affärsbank eller kreditkassa, så ock i riksgäldskontoret, därest sparmedlen äro avsedda företrädesvis för inköp av premieobligationer eller andra svenska statens obligationer.

Med insättning å sparkonto likställes erläggande av premie för under åren 1952 och 1953 nytagen eller utökad kapitalförsäkring, vilken äges av den skattskyldige eller, i förekommande fall, hans make eller omyndiga barn, dock ej till den del premie berättigar till avdrag, varom förmäles i 46 § 2 mom. kommunalskattelagen. Å sparkonto upplupen ränta räknas som insättning.

8 §.

Skulle vid utgången av år 1956 respektive 1957 penningvärdet ha sjunkit och socialstyrelsens levnadskostnadsindex till följd härav stigit med minst

10 procent i förhållande till det index, som fastställts för det kvartal, då insättning skedde, skall sparkontot av statsmedel tillgodoföras ett belopp motsvarande stegringen av levnadskostnadsindex under den tid sparbeloppet varit insatt å kontot.

9 §.

Beträffande underrättelse om avvikelser från självdeklaration och besvär över beskattningsnämnds beslut enligt denna förordning skola bestämmelserna i taxeringsförordningen i tillämpliga delar gälla, dock att besvär över utslag i kammarrätten icke må anföras.

10 §.

Kungl. Maj:t äger utfärda för tillämpning av denna förordning erforderliga föreskrifter.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1952.»

II) av herrar *Velander, Wehtje* och *Hagberg* i Malmö.